

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

som der i den forløbne Tid har vist sig at være Trang til.

I Lovanordningen findes en Regel om, at Fortsættelseshjælp efter Beslutning af en Arbejdsløshedskasses Bestyrelse kan ydes i indtil 70 Dage ud over det i Vedtægten fastsatte aarlige Dageantal. De samvirkende Fagforbund har nu fremsat Anmodning om, at der søges tilvejebragt Hjæmmel til, at disse ekstraordinære 70 Dages Fortsættelseshjælp kan ydes ogsaa til de Medlemmer, der har mistet Understøttelsesretten, fordi de har opbrugt det fleraarige Maksimum eller ikke opfylder den foreskrevne Arbejdsbetingelse. Jeg skal herved henvise til, at Arbejdsmulighederne for Medlemmer af en Række Kasser, som f. Eks. Tobaksarbejdernes, Sømændenes, Søfyrhødernes, Søkokkenes, Sukkervare- og Chokoladearbejdernes, Musikernes og Tekstilarbejdernes Arbejdsløshedskasser samt Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse, for saa vidt angaar Chauffører og Havnearbejdere, gennem flere Aar har været saa ringe, at mange dygtige, arbejdsvillige Medlemmer har mistet eller maa forudses snart at ville miste deres Ret til Understøttelse, fordi de har opbrugt det fleraarige Maksimum for Understøttelse eller ikke opfylder den foreskrevne Arbejdsbetingelse. Saafremt der ikke gives disse to Grupper af Personer Adgang til at oppebære den ekstraordinære Fortsættelseshjælp, vil de være henvist til at søge Hjælp fra Kommunen. Dette anser Regeringen ikke for rigtigt, og man har derfor stillet Forslag om, at Kasserne kan beslutte at give ogsaa disse Grupper af Personer Adgang til den udvidede Fortsættelseshjælp.

Lovforslaget er vedtaget uændret ved tre Behandlinger i Folketinget, og jeg skal tillade mig paa Arbejds- og Socialministerens Vegne at anbefale det til hurtig og velvillig Behandling, ogsaa i dette høje Ting.

Josef Andersson: Ved det foreliggende Lovforslag legaliseres de af Arbejds- og Socialministeriet siden den 29. August 1943 udstedte Lovanordninger uden Ændringer med Undtagelse af Lovanordning Nr. 125 af 20. Marts 1945 om midlertidig ekstraordinær Hjælp til Personer, der er omfattet af Arbejdsfordeling, samt til arbejdsløse. Til denne Lovanordning er der foreslaaet føjet en Bestemmelse, hvorefter Medlemmer af Arbejdsløshedskasser, som har opbrugt det 3-, 4- eller 5-aarige Maksimum for Understøttelse, eller som ikke har haft Arbejde i det i Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 5—6, foreskrevne Omfang,

kan oppebære den i Lovanordningen fastsatte Hjælp.

Jeg vil gerne takke den højtærede Minister for den til Lovanordningen foreslaaede Tilføjelse. De langvarigt arbejdsløse, som paa Grund af Tidernes Ugunst ikke har kunnet faa noget at bestille, kan nu faa Hjælp igennem Arbejdsløshedskassen og derved slippe for at gaa til Socialkontoret. Idet jeg paa mit Partis Vegne anbefaler Lovforslaget til velvillig Behandling og Vedtagelse i det høje Ting, vil jeg udtale Haabet om, at de Synspunkter, som laa til Grund for Fastsættelsen af Hjælpens Størrelse ved Udarbejdelsen af Lovanordningen af 20. Marts 1945, ogsaa maa være bestemmende ved fremtidige Behandlinger af Spørgsmaalet om Hjælp til de Medborgere, som paa Grund af manglende Beskæftigelsesmuligheder tvinges til at gaa ledige.

Nielsen-Man: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag med Tilføjelsen til Lovanordning Nr. 125 af 20. Marts 1945. Jeg gaar ud fra, at det høje Ministerium har været af den Opfattelse, at det var nødvendigt med denne Tilføjelse, og det vil ogsaa vi bøje os for, men jeg synes, at der kan være Anledning til at gøre et Par Bemærkninger ikke alene til Tilføjelsen, men ogsaa til den Lovanordning, hvortil den knytter sig, ikke mindst maaske paa Baggrund af den Udtalelse, som den ærede Ordfører fra Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Josef Andersson sluttede sit Indlæg med, nemlig den, at de Regler, som gælder for Arbejdsløshed understøttelsens Højde i Øjeblikket, ogsaa bør gælde for fremtidig Arbejdsløshedslovgivning. Vi er gaaet ud fra, at denne Lovanordning og de forhøjede Understøttelsesbeløb var af midlertidig Beskaffenhed foranlediget af de ekstraordinære Forhold, og at man ved Tid og Lejlighed vilde tage hele Spørgsmaalet op til Overvejelse paa ny. Jeg ser meget vel, og det er mit Parti klar over, at Forholdene, som de ligger for Tiden, kan gøre det nødvendigt, at man til en vis Grad skadesløsholder de Folk, som er kommet ud i Arbejdsløshed. Men paa den anden Side vil jeg ogsaa pege paa Nødvendigheden af at have Opmærksomheden henvendt paa, om den Arbejdsløshed, som er til Stede, ikke skyldes, at visse Fag er overfyldt, saa at Medlemmerne inden for disses Arbejdsløshedskasser ikke i Fremtiden har Udsigt til at faa Beskæftigelse inden for de paagældende Fag; for hvis det er Tilfældet, maa der formentlig ske en Overførsel til andre Arbejdsomraader, en Henvisning